

N:o 37.

Af Herr **H. I. Arwidsson**: *Om förändrad lydelse af 126 och 141 §§ Konkurslagen.*

I nu gällande Utsökningslag af den 10 Augusti 1877 äro på skilda ställen meddelade bestämmelser om skyldighet för den, som i vissa uppgifna hänseenden vill anlita biträde eller handräckning af utmätningsman, att, der denne sådant fordrar, förskjuta de kostnader, som för den äskade åtgärdens vidtagande kunna uppstå. Sålunda stadgas

i 59 § 2 mom., att om sökt utmätning ej genast kan företagas, då utmätningsmannen sig inställt, och fara är att godset under tiden sticles ur vägen, utmätningsmannen skall, der borgenären nödig kostnad förskjuter, låta vård hållas öfver godset, till dess utmätning kan ske;

i 74 §, att om det utmätta ej anses kunna med säkerhet lemnas på stället under gäldenärens tillsyn, skall utmätningsmannen låta det af annan der vårdas eller till annat ställe föras, om det så ske kan och borgenär den för godsets vård eller flyttning nödiga kostnad förskjuter;

i 75 §, att om någon skall meddelas förbud att utgifva utmätt fordran eller rättighet, protokollet häröfver skall genom utmätningsmannen tillställas den, hvilken förbudet meddelas, med skyldighet för borgenären att, der utmätningsmannen det äskar, förskjuta kostnaden för förbudets delgifvande;

i 81 §, att om öfverexekutor på borgenärs begäran förordnar syssloman att omhändertaga och förvalta utmätt fast egendom, borgenären är pliktig att förskjuta den kostnad, som för egendomens förvaltning kan vara nödig;

i 98 §, att vid försäljning af utmätt fast egendom borgenär är pliktig, der auktionsförrättaren det äskar, att förskjuta den nödiga kostnaden för utlösande af de härvid erforderliga handlingar;

i 164 §, att om utmätning sökes på grund af dom eller utslag, som ej vunnit laga kraft, sökanden är pliktig att utnättningskostnaden förskjuta, om utnättningsmannen det äskar;

i 165 §, att äfven annan än nyssnämnda kostnad skall, der utnättningsmannen det äskar, förskjutas af den som åtgärden sökt.

Af dessa stadganden framgår, att lagstiftaren ansett sig icke billigtvis kunna fordra af de omförmälde tjänstemännen, att desse skulle förskjuta kostnader, som uteslutande påkallades för enskild parts gagn och i dennes intresse och hvilka kostnader understundom kunde för tjänstemannen blifva betungande att utgifva, i synnerhet om han saknade visshet att i sin ordning få dem ersatta af den som vederbör.

Samma hänsyn har likväl icke alltid gjort sig gällande i äldre författningar. Sålunda innehåller nu gällande Konkurslag af den 18 September 1862 på flerfaldiga ställen föreskrifter derom, att kungörelse rörande vissa med handläggningen af konkursmal sammanhang egande åtgärder skola dels genom Rättens eller domarens, dels genom Rättens ordförandes försorg till parternes underrättelse i allmänna tidningarne införas. Stadganden härom återfinnas i nämnda lags § 6 mom. 3, § 7, mom. 3, samt §§ 8, 15, 17, 74, 80, 89, 102, 107 och 120. Gifvet är att dessa kostnader, till hvilkas gäldande några medel på förhand icke finnas anvisade åt Rätten, dess ordförande eller domaren, och derföre allenast af desse förskjutas, skola dem ersättas af konkursboet eller enskild part, för hvilkens räkning åtgärden vidtagits. Men huru en sådan ersättning skall dem i verkligheten tillgodokomma för den händelse, som ej sällan inträffar, att konkursboet saknar tillgångar eller den betalningsskyldige icke kan anträffas eller är å utrikes ort boende, derom finnes föreskrift blott för ett enda fall eller den offentliga konkursstämningens införande i allmänna tidningarne. För alla andra fall saknas tillämpligt lagstadgande. Då likväl ett sådant stadgande torde vara af nöden, så vida icke tjänstemannen slutligen skall blifva den, som får vidkännas dessa kungörelsekostnader, hemställer jag att tjänstemannen må, i likhet med hvad åt utnättningsman är medgifvet, berättigas att af vederbörande fordra kungörelsekostnadens förskjutande.

I sådant afseende får jag vördsamt föreslå, att Riksdagen ville för sin del besluta och antaga följande förändrade lydelse af Konkurslagens 126 §:

»Nu varder — — — fortsättning äro att tillga.

Kostnaden för de i denna lag föreskrifna kungörelsers införande i allmänna tidningarne skall, der så fordras, af vederbörande förskjutas.

Finnes ej i boet — — — förskjutet blifvit.»

Konkurslagens 141 § stadgar, »att alla handlingar i konkursmål skola tvefalt inlemnas, ehvad det sker till Rätten, domaren eller Rättens ombudsman. Försummar det någon; gælde lösen för afskrift af den eller de handlingar, som ej sålunda ingifvits».

Oaktadt det ännu icke är part lagligen medgifvet att med allmänna posten till Rätten eller domaren direkt insända bevakningshandlingar i konkursmål, hafva likväl parter tidt och ofta begagnat sig af ett dylikt befordringssätt. Då domstolarne likväl velat, så vidt på dem kunnat bero, söka bereda allmänheten all den lättnad i deras beröring med dem, hvilka förhållandena kunna medgifva, hafva sålunda inkomna handlingar, så vidt mig bekant är, ock blifvit emottagna och i samma ordning behandlade som om de blifvit af parten eller dess ombud till domstolen inlemnade. Härvid har likväl ej sällan inträffat, att parten underlåtit att iakttaga den här ofvan omförmälda föreskriften om alla handlingars ingifvande i två exemplar, utan insändt dem blott i ett sadant. Visserligen innehåller nyss åberopade lagrum föreskrift huru i sådan händelse bör förfaras; men derest en sådan försumlig part, som är tillstädes, vägrar att gælde stadgad lösen och den sedermera icke kan hos honom utfås, eller kunskap saknas hvar parten har sitt hemvist, eller detta är utrikes, blifver det till sist Rätten eller domaren, som får vidkännas kostnaden för den enskilda partens försummelse att ställa sig gällande lagbud till efterrättelse. Det enda verk samma botemedlet mot en sådan försummelse synes vara ett stadgande, att å skrift, som icke tvefalt inlemnas, eller hvarför afskriftslösen icke samtidigt gäldas, afseende icke må fästas. Jag får derföre vördsamt hemställa, det Riksdagen behagade för sin del besluta, att 141 § Konkurslagen skall erhålla följande förändrade lydelse:

»Alla handlingar i konkursmål skola tvefalt inlemnas, ehvad det sker till Rätten, domaren eller Rättens ombudsman. Försummas det och gäldas ej på anfordran vid inlemmandet den nödiga lösen för afskrift af den eller de handlingar, som sålunda ej ingifvits, då må å handling, hvaraf afskrift saknas, något afseende ej fästas.»

Om remiss häraf till Lag-Utskottet anhalles vördsamt.
Stockholm den 25 Januari 1886.

H. I. Arwidsson.